

De verliezer.

De dag begon zo goed. Ik hoefde bij de apotheek niet te wachten op mijn tweewekelijkse bestelling en was lekker snel weer weg. Daarna vond ik in mijn jaszak zomaar een vergeten briefje van twintig euro. Geen idee hoe dat daar kwam, maar voor mij het verschil tussen macaroni en riblap. Toen ook nog de leuke studente naast me in de lift kwam staan en naar me glimlachte, dacht ik dat mijn dag niet meer stuk kon. Wat zat ik er weer een sterrenstelsel naast.'

Het is druk als ik de parkeerplaats van de bouwmarkt opdraai. Van mijn extraatje repareer ik eindelijk mijn deurbel.

De auto's op de invalidenplekken staan krap geparkeerd. Het kost me vandaag zes keer heen en weer steken om mijn scootmobiel netjes recht te zetten en daarna nog meer geworstel om met mijn krukken naar buiten te klimmen. Licht hijgend sluit ik de deur. Door alle inspanning ontsnapt een scheet. Nou ja.

Cadeautje van moeder natuur, zullen we maar zeggen. Juist als ik me omdraai en mijn eigen lucht herken, zie ik hem. Hij stapt uit een donkerblauwe Audi die glimt van protserigheid. Ik wist dat hij hield van auto's, maar blijkbaar gaat het Martijn prima af in dit leven. Met grote stappen beent hij mijn richting uit, zijn arm achterlangs op de auto gericht. Het alarm bliept. Hij loopt naar de schuifdeuren. Zou hij me echt niet zien?

Martijn! Mijn hart maakt een sprongetje, net zo wulps en blij als ik vroeger zelf nog dartelde. Martijn met de wijnvlek op zijn borst waardoor het leek of hij drie tepels had. Vroeger vinggen we urenlang samen kikkervisjes. We schommelden in autobanden, druk discussiërend of katten een rotje in hun kont wel of niet zouden overleven. Niet dat we het zouden durven, een kat molesteren, althans ik niet, maar het was zo loeispannend om erover te fantaseren. Martijn, nu in ribbroek en poloshirt met opstaande kraag, -ik zie zelfs een collegesjaal-, heeft mij leren tongzoenen. Geen meid zou ons ooit uitlachen. Bloedbroeders waren we. In mijn eerste autootje trokken we door Frankrijk, keihard meeblèrend met de cd van U2. In de achterbak oma's oude tent en vier kratjes Heineken.

Martijn wilde makelaar worden. Ik miljonair. We zouden samen in een studentenflat wonen en 's nachts voor elkaar bitterballen bakken. Nachtenlang boomden we over later.

Tot ik ziek werd.

Met uitgestrekte arm wuif ik naar hem. Mijn hand staat een beetje krom. Kloteziekte. Martijn mindert vaart met vragende blik. Alsof ik bij hem bedel om een muntje voor het karretje. Of wil weten waar in het rek buiten de begonia's staan. Dan herkent hij me, ik zie het meteen. Na al die jaren kan ik iedere frons of rimpel bij hem lezen. Zijn peilende ogen glijden van mijn versleten stalen schoenenneuzen naar de grijzende snor onder mijn ingevallen wangen. Ik ben nu een stuk magerder. Martijn absoluut niet.

'Martijn.' Ik voel hoe mijn mondhoeken oprekken, zo breeduit lach ik naar hem. Ik steek mijn hand uit. 'Dat is lang geleden!'

Hij kijkt me vragend aan. Negeert mijn hand. Alsof ik een tor ben die op de grond leeft. Die in Tokkietown tussen de voegen van de betontegels wroet. Dan kijkt hij opzij en bestudeert mijn gebutste scootmobiel. Martijn kennende vindt hij de konijnenpoot aan de spiegel weerzinwekkend. De gele kentekenplaat met *Scooty* erop zal ook niet meehelpen.

'Ken ik u?' Zijn gezicht is zonnebankbruin. Zijn tanden synthetisch wit. Rayban-zonnebril in zijn haar. Hij heeft een vollere bos krullen dan toen.

Ik knipper met mijn ogen. Gebeurt dit echt? Ben ik zo veranderd? Of is hij afgeleid door de optrekkende bestelbus voor ons?

'Ik ben het, Fons!' Het komt uit mijn mond, maar mijn stem klinkt anders dan daarnet bij de apotheek. Hoger. Als een kabouter met pleinvrees.

Stoïcijns staart hij me aan. Ik help hem. "Je weet wel, de twee vleesketiers!'. Mijn hand zwaait weer in de lucht als de happende barbecuetang uit de campingwinkel.

Martijn kijkt zwijgend naar de korst op mijn hand die daar nog zit van het infuus van vorige week. Zijn kin wijkt omhoog en zijn neusvleugels staan opengesperd. Ik voel weer een scheet ontsnappen. Mijn darmen leven sinds een jaar of vier hun eigen leven.

Toen ik net ziek was, kwam Martijn nog vaak op bezoek. We lazen Batmanstrips of jureerden vanuit mijn hoge bed verpleegstersbillen. Hij liet me brochures zien van Cherokee Jeeps en Hummers. Bij de stalen achterin zochten we uit welke kleur we gingen bestellen. Ik keek uit naar zijn bezoekjes. Vergaf hem zijn onbewogen gezicht toen ik vertelde dat ik niet meer beter zou worden. Negeerde zijn neplach toen ik vertelde we samen konden sparen voor een buitenboordmotor aan mijn ziekenhuisbed.

Martijn kreeg een vriendin, studeerde af, kocht een auto. Zijn wereld werd steeds

groter en de mijne steeds kleiner. Ik wachtte. Ik appte hem nog tot er geen *ik kom volgende week* meer terugkwam maar enkel smileys, en tenslotte niets meer. Ik bleef wachten. Steeds wanhopiger. Eerst op Martijn en later op een donornier. Met afnemende energie droomde ik over prikkende zonnestrallen op mijn gezicht en vergeten beloftes. Het ging enkel slechter. Nu ben ik een levende urn.

‘Sorry.’ Zelfs zijn stem klinkt chique. Een man in een trenchcoat groet hem en in Martijns knikje zie ik opgelatenheid. ‘Ik heb haast.’ Het klinkt zo onverschillig dat ik nu met zekerheid weet dat hij al mijn brieven heeft weggegooid. ‘Excuseert u mij.’ Hij kijkt op zijn horloge. Een gouden Rolex. Hij draait zijn bootschoenen al richting schuifdeur.

Een warmtegolf raast door me heen, spreidt zich uit als een vlek.

“Excuseert u vooral mij!” schreeuw ik uit volle borst. Het klinkt hees maar tegelijkertijd gevaarlijk. Ik tik hem op zijn wang. De trenchcoat stopt en blijft kijken.

‘Een beetje een hulpeloze invalide man een schop geven!’ De leugen floept eruit en vermengt zich met al de vroegere leugens die ik van hem slikte. Ik kan me niet meer beheersen, geef Martijn een nieuwe mep op zijn wang. Zo hard als ik kan. Flarden spuug komen mee uit mijn mond. Een nieuwe scheet.

Martijn kijkt glazig door me heen, trekt zijn lip op.

Mijn hand doet zeer. Mijn borst trekt en ik heb waarschijnlijk een rugspier verrekt. Wetend dat ik al zijn vooroordelen bevestig, treft mijn pezige, knokige hand doel met alle kracht die ik in me heb.

De bootschoenen stappen achteruit. Martijn wankelt en valt tenslotte op zijn billen. Zijn handen zoeken steun in het gruis. Trenchcoat verroert al die tijd geen vin.

Ik raap mijn gevallen kruk op en waggel richting de afdeling deurbellen met een grijns op mijn gezicht. Het lijkt wel of ik in tien seconden tien centimeter ben gegroeid. In stilte bedank ik Martijn. Wat is het ontiegelijk lang geleden dat ik me zo fantastisch heb gevoeld.